

dette Forslag kom frem som Ændringsforslag; det maatte frem som et helt nyt Forslag til selvstændig 1ste Behandling. Alt dette er dog utvivlsomme Kendsgerninger, og jeg tror ikke, at den højtærede Minister vil og tør benægte dem. Der sidder desuden mere end Vidner nok i denne Sal. Det er da en Kendsgerning, at det ærede Medlem for Viborg ved 1ste Behandling var en Modstander af Pryglelovens Princip. Det er en Kendsgerning for dem, der deltog i Udvalgsforhandlingerne, at den nuværende Trafikminister, det ærede Medlem for Storeheddinge (Høgsbro), var en Modstander af Prygleprincippet og kun gik med til det, fordi Justitsministeren pressede paa og vilde have denne Sag igennem.

Saa talte jeg lidt om, hvad der skete ved den forrige Rigsdagssamlings Slutning, og jeg spørger: Tør Justitsministeren benægte, at den forrige Konseilspræsident var en Modstander af Lovforslaget? Det er jo saa heldigt, at vi nu i disse Dage have faaet ham i vor Midte, og jeg glæder mig derover, selv om han ikke tilhører det Parti, som han tilhørte som Konseilspræsident. Han er nu mødt som Folketingsmand, og det er heldigt, at han er til Stede, fordi man derved kan tale bedre om den Ting. Tør den højtærede Justitsminister benægte, at Konseilspræsidenten hen mod Slutningen af forrige Samling tilskrev Landstingets konservative Grupper og forespurte, hvorvidt de kunde gøre dette Forslag færdigt indenfor en rimelig Tid, en ganske usædvanlig, en ganske ekstraparlamentarisk, for ikke at sige, en uparlamentarisk Fremgangsmaade (Afbrydelse). Ja, det kan man ogsaa kalde det; en ekstraparlamentarisk og uparlamentarisk Fremgangsmaade, der ligger udenfor de almindelige parlamentariske Regler; Udtrykket er ligegyldigt. Tør den højtærede Justitsminister benægte, at de konservative Grupper undgik at svare direkte, men svarede, at der jo forelaa en anden Sag, Tillægsbevillingsloven, som man maatte behandle færdig? Tør den højtærede Minister endvidere benægte, at Samlingen blev forlænget for Pryglelovens Skyld? Tør den højtærede Minister benægte, at naar Samlingen alligevel saa brat og pludselig blev afsluttet, skete det mod den højtærede Ministers Mening, og fordi den forrige Konseilspræsident endnu paa dette Tidspunkt viste sig som den stærkeste, fordi han satte en Bom for disse Planer og sagde, at nu skulde det være nok? Ja, dermed tror jeg at have be-

svaret den ærede Ministers Udtalelser i Form af en Række Spørgsmaal, som Ministeren kan besvare eller undlade at besvare. Dermed tror jeg at have sagt tilstrækkeligt om denne Ting, om hans mærkelige Argument, som ikke var noget Argument, dette, at der ikke var et Ord Sandhed i, hvad jeg havde sagt. Jeg understreger, som sagt, endnu en Gang, at mine Tal, ligesom det ærede Medlems for Kalundborg (Krabbe), maatte han lade staa.

Det er en Kendsgerning, at medens der maaske kan samles et Flertal om at gennemføre Pryglestraf overfor Voldsforseelser, ere disse i Virkeligheden i Aftagende. Der er ikke Spor af rimelig Grund til ekstraordinære Foranstaltninger, og vil man endelig have ekstraordinære Foranstaltninger, findes der sandelig nok deraf i dette Forslag, der er Straffearbejde indtil 6 Aar. Samfundet staa virkelig ikke værgeløst, fordi denne barbariske Paragraf bliver udstemt, der er nok foruden. Jeg vil endnu en Gang saa indstændig, som det er mig muligt, anbefale Flertallet at gaa imod Pryglestraffen. For det første fordi der ikke er nogen Grund til Prygl, og dernæst fordi de ikke ville virke og ikke kunne virke. Jeg mindes en gammel Begivenhed fra 70erne, tror jeg, det var. En Soldat blev straffet med Rotting — det kunde man endnu gøre den Gang —, og det ophidsede ham i den Grad, at han, da Eksekutionen var fuldbyrdet, greb en Stok og smurte Officeren, der havde overværet Eksekutionen, igennem. Det ødelagde Manden for Livstid. Det er slige Følelser, som Prygl ville rejse hos Mennesker, der overhovedet have en Smule Gnist af Menneskeværdighed tilbage. Derfor er der kommet Lidenskab i denne Sag. Derfor kan Ministeren ikke skyde sig ind under, at det er en lille, rent saglig Ændring i vor Straffelov, nej, der er Lidenskab deri, ikke politisk, men Kulturlidenskab. Der er Tusinder af Medborgere i dette Land — jeg beklager, hvis den højtærede Minister ikke har Følelsen deraf —, der ville føle det som en Vanære og føle sig vanærede derved, hvis denne Prygleparagraf blev vedtagen. Det er en Kendsgerning, saadan er det faktisk, at Tusinder af Mennesker ville føle, og det er beklageligt for den højtærede Minister, at han, selv om han ikke selv deler denne Følelse, dog ikke har Fornemmelsen af, at andre kunne føle saaledes.

Jeg vil blot endnu gøre en kort Bemærkning til Udtalelserne om, at denne